

— Жа... Жа... отговорилъ кметътъ. — Може!

— Това е несправедливо! Не може! — завикала излъганата жена, но умниците запушили устата ѝ и я извели. Не може кметъ несправедливо да отсжди.

Най-после довели двама рибари. Единиятъ отъ тѣхъ попадналъ въ единъ въртопъ и почналъ да се дави. Тогава другиятъ се хвърлил въ водата, не се побоялъ отъ смъртта и го спасилъ. Но като го изваждалъ на брѣга, безъ да иска, скжсалъ му ризата.

— Сега чувай, кмете! Този съ скжсаната риза иска другия да му я плати. Трѣбва ли да му я плати? — попитали старцитѣ.

— Жа... Жа... — обадилъ се кметътъ. — Трѣбва.

Всички мълчели. Никой не смѣлъ да възрази на кмета, че ако смѣлиятъ рибаръ не е спасилъ този, който се е давѣлъ, то той щѣлъ да се удави и тогава ризата му и здрава нѣмало да му послужи. Само едно дете, което се било промъкнало между краката на майки си, извикало:

— Хей, че глупавъ кметъ! Все наопѣки отсжда. И какво то го попиташь, все „да“ казва.

— Какъ смѣнешъ противъ кмета да говоришь! — извикали

умниците. — Откъде знаешъ, че кметътъ все „да“ казва.

— Откъде зная ли? — извикало умното момче. — Дайте ми една дрѣнова тояга, па ще видите отде зная.

Дали на момчето една дрѣнова тояга. Изправило се то предъ кмета и извикало:

— Хей, кмете, въ едно село билъ избранъ за кметъ единъ голѣмъ некадърникъ и глупакъ. Какво ще кажешъ, трѣбва ли да ударя съ тая тояга хубавъ бой на тия, които сж го избрали.

— Жа!... Жа!... — изревалъ кметътъ.

— Ами на кмета, трѣбва ли и нему да му поожуля ушитѣ съ тоягата?

— Жаа!... Жа!... — отговорилъ кметътъ. — Трѣбва!

Като чуло това момчето, че като размахало тоягата си по кметската глава, не само ушитѣ му ожулило, ами и цѣлия кметъ чакъ на улицата прогонило.

Чакъ тогава умниците разбрали, че детето излѣзло поумно отъ тѣхъ.

— Брей! — рекли си тѣ. — Кметътъ ни бѣше магаре, ама и ние бѣхме по-голѣми магарета отъ него, че го взехме за кметъ. Добре, че на тоя свѣтъ има и деца, та да поучатъ умниците, когато тѣ си загубятъ ума.

Емилъ Кораловъ